

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce:

[redacted]

bytem

[redacted]

proti

žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy

sídlem

[redacted]

o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 18.2.2015, č.j. MHMP 240865/2015,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- 1 Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního a územního plánu (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován i správní orgán 1. stupně, pokud rozlišení nemá význam pro samotný text odůvodnění), ze dne 18.2.2015, č.j. MHMP 240865/2015 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části [redacted], odboru stavebního (dále jen „správní orgán 1. stupně“ nebo též „stavební úřad“), ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

6.8.2014, č.j. P4/069944/14/OST/LAVL (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž stavební úřad dle ust. § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“ nebo dle kontextu „stavební zákon č. 183/2006 Sb.“), nařídil žalobkyni odstranit stavbu: „oplocení u hranice pozemků parc. č. x a x v k. ú. [REDAKCE], u rodinného domu č. p. x, ul. [REDAKCE], na pozemku parc. č. x v k. ú. [REDAKCE], přesahující na pozemky parc. č. x a x v k. ú. [REDAKCE]“ (dále též „stavba“ nebo „oplocení“), provedenou bez územního souhlasu vyžadovaného stavebním zákonem, pro odstranění stanovil podmínky a dle ust. § 141 stavebního zákona uložil vlastníkovu pozemku parc. č. x a x v k. ú. [REDAKCE], kterým je Hlavní město Praha, aby žalobkyni umožnil odstranit předmětnou stavbu.

- 2 Žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nepřezkoumal prvostupňové odvolání v rozsahu námitek uvedených v odvolání, dostatečně se s nimi nevypořádal a rozhodnutí z velké části postavil na domněnkách. Dle názoru žalobkyně žalovaný nesprávně zjistil a posoudil skutkový stav a na jeho základě věc nesprávně posoudil, když nesprávně zhodnotil žalobkyní uváděné skutečnosti a předložené doklady.
- 3 V první žalobní námitce žalobkyně poukázala na nesprávná zjištění žalovaného ohledně stáří oplocení a vlastnického práva k němu. Žalovaný i přes skutečnost, že žalobkyně při kontrolní prohlídce uvedla, že předmětné oplocení stojí na místě již osmdesát let a stavěla jej její babička, přičemž žalobkyně oplocení vlastní od 19.5.2011 a kdo jej opravil do dnešní podoby neví, učinil závěr, že se jedná o oplocení provedené před pěti až deseti lety a stáří odpovídá době, kdy již pozemek vlastnila žalobkyně. Tento závěr je navíc zcela nelogický a rozporný, když žalobkyně v době kontrolní prohlídky (11.6.2013) vlastnila oplocení sotva dva roky, nikoli tedy pět až deset let. Jako důkaz vypovídající o stáří oplocení žalobkyně předložila fotografie z roku 1980 a fotografie staré cca 20-25 let.
- 4 Druhá žalobní námitka se týká nesprávných závěrů ohledně právní geneze a faktické realizace oplocení. Žalobkyně uvedla, že oplocení bylo ke stavbě rodinného domu na tehdejší parc. č. 145 v [REDAKCE] povoleno rozhodnutím ze dne 27.8.1934 (tj. stavebním povolením č.j. III-31105/34). Žalovaný vychází též z podmínky č. 2 kolaudačního rozhodnutí ze dne 1.7.1935, kterým bylo povoleno užívání novostavby rodinného domu s podmínkou „*brazení k ulici*“ a *k sousedům budiž provedeno do čtyř neděl*“, a z této skutečnosti žalovaný dovozuje, že minimálně v době vydání kolaudačního rozhodnutí oplocení ještě nebylo provedeno. Žalobkyně namítla, že vzhledem k tomu, že v té době ze strany stavebního úřadu neproběhlo žádné další řízení pro nesplnění uvedené povinnosti, lze předpokládat, že podmínka byla bez dalšího splněna. V této souvislosti pokládá za podstatnou Žádost o vytyčení regulačních čar ze dne 23.5.1935, která byla stavebnímu úřadu podána v roce 1935 původním vlastníkem. Podle žalobkyně žalovaný učinil nesprávný závěr o tom, že předmětná Žádost o vytyčení regulačních čar nemůže být důkazem o řádném vytyčení stavby a jejím provedení na základě tohoto vytyčení. Žalobkyně však naopak tvrdí, že existence žádosti vyvolává vysokou pravděpodobnost, že stavební úřad na ni reagoval, neboť k tomu byl povinen, a že tedy vytyčení regulačních čar provedl, a na tomto základě pak vystavěl původní vlastník předmětné oplocení. Pokud tedy ze strany stavebního úřadu hl. města

Prahy došlo v minulosti k nesprávnému vytyčení regulačních čar a původní vlastník podle nich vystavěl oplocení, nelze spravedlivě po žalobkyni požadovat, aby nesla následky tohoto pochybení a odstranila stavbu z důvodu nesprávného umístění.

- 5 Třetí žalobní námitkou žalobkyně napadla zjištění žalovaného o umístění plotu na pozemcích parc. č. x a x v k. ú. [REDACTED]. Žalobkyně upozornila, že v době výstavby plotu neexistovala katastrální mapa, a pozemky označené na plánech z dubna roku 1934 ke stavebnímu povolení byly označeny zcela jinak a měly i odlišné rozměry. Žalovaný považuje za podstatné, že pozemky se shodují tvarem i plochou na stávající katastrální mapě a na archivních plánech z dubna roku 1934; rozdíl v zaměření cca 5 m² žalovaný vnímá jako nevýznamnou nepřesnost v měření [REDACTED] v jednotlivých letech. Žalobkyně má však za to, že žalovaný nesprávně považuje pozemky [REDACTED] za tvarově a plochou totožné, přestože sám připouští rozdíl jednotlivých zaměření, který dle žalobkyně nelze bagatelizovat a tento rozdíl má dle žalobkyně výrazný vliv na posouzení, zda a v jakých částech konkrétně se oplocení údajně nachází na cizím pozemku. Žalovaný podle názoru žalobkyně pochybil, pokud vycházel ze stávající katastrální mapy. Měl vycházet ze stavu platného v době výstavby oplocení před téměř osmdesáti lety, přičemž pokud by se umístění posuzovalo dle plánu z roku 1934, část oplocení by se nacházela na pozemku vlastníka stavby.
- 6 Ve čtvrté žalobní námitce žalobkyně zpochybňuje zjištění žalovaného o vlastnictví částí pozemků parc. č. x a x v k. ú. [REDACTED] užívaných žalobkyní kvůli umístění oplocení. Žalobkyně je totiž přesvědčena, že příslušné části předmětných pozemků vydržela, neboť její předchůdci stejně jako ona byli v dobré víře, že vlastnické právo k nim náleží právě jim, a fakticky je měli nepřetržitě v držbě. Žalovaný nerefletoval skutečnost, že nelze spravedlivě požadovat odstranění stavby po vlastníkově oplocení, který byl stejně jako předchozí vlastník v dobré víře, že se oplocení nachází na jeho pozemku, a vzhledem k době výstavby nebyla žalobkyně přiměřeně ke svým možnostem a dostupné dokumentaci schopna posoudit tvrzenou neoprávněnost stavby.
- 7 V páté námitce pak žalobkyně uvádí, že žalovaný neměl postupovat dle ust. § 129 stavebního zákona, neboť na oplocení vystavené v roce 1935 nelze použít právní úpravu zákona [REDACTED] z roku 2006; retroaktivní účinnost není přípustná. Konstatuje-li žalovaný v napadeném rozhodnutí, že stavební zákon z roku 2006 zmínil pouze v souvislosti s možností dodatečného povolení stavby, o níž žalobkyně nepožádala, žalobkyně oponuje, že podle stavebního zákona oplocení stavební povolení nevyžaduje, podle názoru žalobkyně pak není možné požádat [REDACTED] o dodatečné povolení.
- 8 Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť jsou v něm uvedeny skutečnosti, které ho vedly k potvrzení prvostupňového rozhodnutí. V této souvislosti poukázal na skutečnost, že žalobkyně v odvolacím řízení uplatnila námitky, které se v podstatném kryjí s žalobní argumentací.
- 9 Žalovaný dále uvedl, že podle jeho názoru stávající oplocení na pozemku žalobkyně a z části na pozemku jiného vlastníka není povoleným oplocením z roku 1934, ale je oplocením provedeným před cca pěti až deseti lety. Tento závěr správní orgány učinily na základě zjištění při kontrolní prohlídce a z pořízené fotodokumentace, nejde tedy o

pouhou domněnku, jak namítá žalobkyně. Stavební úřad tedy posuzoval stavbu jinou než oplocení povolené v roce 1934. Proto také žalovaný nepovažoval za relevantní namítanou okolnost, že v roce 1935 pravděpodobně stavební úřad provedl vytyčení regulačních čar a na tomto základě původní vlastník vystavěl oplocení. Dále žalovaný zdůraznil, že pro posouzení neoprávněné stavby není podstatná ani doba jejího provedení (založení), ani kdy byla rekonstruována, či opravována. Podstatné je zjištění, zda byla stavba povolena, pokud povolení vyžadovala. K námitce, že žalovaný vzhledem k době výstavby oplocení neměl vycházet ze současné katastrální mapy, žalovaný uvedl, že stávající katastrální mapu porovnal s plánem „*na postavení rodinného domku na parc. č. 13 blok J, poz. parc. čís. k. 145 v H. [redacted]*“, který je součástí dokumentace k povolení stavby rodinného domu rozhodnutím [redacted] z 27.8.1934 (st. povolení č.j. III-31105/34) a na základě jejich porovnání konstatoval, že tvar pozemku žalobkyně je v uvedených listinách shodný a že stávající oplocení hranice uvedeného pozemku nesleduje.

- 10 Mimo odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vysvětlil, že oplocení vyžadovalo vždy [redacted] i v minulosti nějakou formu povolení. Právě tato skutečnost odůvodňuje zahájení řízení [redacted] o odstranění nepovolené stavby, pokud takové povolení vydáno nebylo. Stavba původního oplocení byla povolena. Podle současné právní úpravy stavba oplocení podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) bod 14. stavebního zákona nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení, ale podle ust. § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona vyžaduje územní souhlas. Podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad *nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.* Z dikce tohoto ustanovení vyplývá, že se vztahuje na všechny stavby vyžadující rozhodnutí nebo opatření. V daném případě je tímto opatřením územní souhlas. Lze souhlasit s žalobkyní, že stavba oplocení nevyžadovala povolení ani ohlášení, ale stavební úřad správně posoudil, že vyžaduje územní souhlas. Kdyby žalobkyně využila svého práva a požádala o dodatečné povolení stavby, pak by ve smyslu ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona předkládala k žádosti o dodatečné povolení pouze podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí a v řízení o dodatečném povolení stavby by stavební úřad postupoval přiměřeně podle ust. § 90 stavebního zákona.
- 11 Při jednání před Městským soudem v Praze žalobkyně a žalovaný setrvali na svých stanoviscích, na která odkázali. Žalobkyně ke skutkovému stavu doplnila, že oplocení bylo na místě původního oplocení vystavěno včetně podezdívky jejím otcem a dědou přibližně před deseti lety. Při jednání byl proveden důkaz fotodokumentací oplocení, o níž žalobkyně tvrdí, že dokumentuje stav [redacted] na místě samém v roce 1980, a dále v období cca před 20-25 lety. Žalovaný pravdivost důkazů nezpochybňoval a ani soud neměl o jejich věrohodnosti pochyby, proto z nich vycházel. Žalobkyně dále při jednání před soudem uvedla, že byla v mezidobí zapsána do katastru nemovitostí jako vlastníka těch částí pozemků č. parc. x a č. parc. x v k. ú. [redacted], ohledně kterých namítala vydržení. Své tvrzení doložila aktuálním výpisem z katastru nemovitostí Katastrálního úřadu pro hl. m. Prahu, Katastrální pracoviště Praha, pro LV x, k. ú. [redacted], a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 28.11.2018 č.j. 21 C 119/2018-65, ve spojení s opravným usnesením ze dne 30.1.2019, č.j. 21 C 119-2018-48.

- 12 Městský soud v Praze napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud neshledal žalobu důvodnou.
- 13 Pro posouzení žalobních námitek vyplývají ze spisového materiálu předloženého žalovaným a z důkazů provedených při jednání před soudem následující podstatné skutečnosti.
- 14 Dne 20.11.2012 bylo oprávněným zeměměřičským inženýrem [redacted] provedeno geodetické zaměření a zákres zájmových ploch v rámci přestavby rodinného domu č.p. x v k. ú. [redacted] ve vlastnictví žalobkyně, včetně zaměření oplocení. Z provedené dokumentace vyplývá, že na části pozemku č. parc. x v k. ú. [redacted] o výměře 16,03 m² a části pozemku č. parc. x v k. ú. [redacted] o výměře 8,40 + kolmo 0,96 m² se nachází oplocení, a tyto části uvedených pozemků jsou užívány jako součást zahrady u rodinného domu č.p. x ve vlastnictví žalobkyně; celková plocha užívaných částí pozemků je cca 23 m².
- 15 Dne 11.6.2013 byla na místě provedena kontrolní prohlídka. Bylo zjištěno, že oplocení je z ocelových trubek zapuštěných do betonové podezdívky a z plotových dílců, výška oplocení je 189 cm, terén pozemku žalobkyně je nižší oproti terénu pozemků č. parc. x a č. parc. x o 30 cm, délka oplocení je 25,20 m. Oplocení je po celkové opravě stáří cca 5 až 10 let. Oplocení je v délce 16,03 na pozemku č. parc. 2736 a v délce 8,4 m na pozemku č. parc. x v k. ú. [redacted]. Dle sdělení přítomné žalobkyně je oplocení v této trase již osmdesát let a stavebníkem byla prababička. Kdy došlo k opravě oplocení žalobkyně neví, sama je vlastníkem od 19.5.2011.
- 16 Dne 8.7.2013 stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby dle ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.
- 17 Rozhodnutím ze dne 7.10.2013 č.j. P4/085859/13/OST/LAVL stavební úřad nařídil vlastníku stavby oplocení, kterým je žalobkyně, odstranit stavbu „oplocení u hranice pozemků parc. č. 2735/1 a x v k. ú. [redacted], u rodinného domu č.p. x, ul. [redacted], na pozemku parc. č. x v k. ú. [redacted], přesahující na pozemky parc. č. x a x v k.ú. [redacted]“.
- 18 K odvolání žalobkyně žalovaný uvedeně rozhodnutí stavebního úřadu zrušil pro nepřezkoumatelnost v otázce vlastnictví stavby oplocení, v této souvislosti upozornil na tvrzení žalobkyně, že oplocení bylo kolaudováno spolu se stavbou rodinného domu v roce 1934, současně poukázal na fotodokumentaci založenou ve správním spisu, z níž vyplývá, že se nejedná o oplocení provedené v roce 1934.
- 19 Stavební úřad poté doplnil podklady potřebné pro rozhodnutí mimo jiné o stavební povolení adresované [redacted] a [redacted] B. k stavbě rodinného domu ze dne 27.8.1934 č.j. III-31509/34, které zahrnuje též stavbu „plotu k sousedům“ na pozemku tehdy označeného „poz. parc. čís. 145 k. v H. [redacted]“, o kolaudační rozhodnutí ze dne 21.6.1935 č.j. III-

29.506/35 s povolením „*užívati a obývati rodinný dům*“ postavený na uvedeném pozemku, s podmínkou, aby hrazení k ulici a sousedům bylo provedeno do čtyř neděl, dále o stavební plány z roku 1934 se zákresem všech dotčených pozemků (dnes č. parc. x, x, x a x v k. ú. [redacted]).

- 20 V prvostupňovém rozhodnutí bylo žalobkyni znovu nařízeno odstranit stavbu oplocení. Rozhodnutí je odůvodněno tím, že stavba je provedena bez územního souhlasu vyžadovaného dle ust. § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona v rozsahu oplocení v délce 16,3 m na pozemku [redacted] č parc. x a v délce 8,4 m na pozemku č. parc. x v k. ú. [redacted]. Stavební úřad v rozhodnutí uvedl, že z podkladů z roku 1934 a 1935 je zřejmé, že stavba oplocení byla povolena i povolena k užívání (s podmínkou), nebylo však povoleno, aby stavba zasahovala na sousední pozemky, z čehož vyplývá, že příslušná stavba byla provedena bez příslušného povolení. Stavební úřad nezjistil, kdo byl stavebníkem stavby, proto vede řízení s vlastníkem stavby, kterým je žalobkyně. V závěru prvostupňového rozhodnutí odkázal na ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona [redacted] a uvedl, že stavbu nebylo možné dodatečně povolit, neboť vlastník stavby nepožádal podle odst. 2 uvedeného ustanovení o dodatečné povolení a tedy ani nepředložil podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí.
- 21 V odvolání ze dne 29.8.2014 žalobkyně poukázala na existenci Žádosti o vytyčení regulačních čar ze dne 23.5.1935 pro založení zdiva pro oplocení, dovodila z ní, že sám stavební úřad určil místo pro založení oplocení, dále namítla, že v době výstavby oplocení neexistoval zákon č. 183/2006, přesto stavební úřad považuje oplocení postavené v rozporu s jeho ustanoveními, neexistovala ani současná katastrální mapa, v tehdejší katastrální mapě byly pozemky označeny jinak a měly [redacted] i odlišné rozměry, stavební úřad měl vycházet ze stavu platného v době výstavby oplocení před osmdesáti lety. Namítla též, že tvrzení o umístění oplocení na cizím pozemku není pravdivé, oplocení stojí na původním místě osmdesát let, a došlo tak k vydržení vlastnického práva k nemovité věci podle občanského zákoníku, když ona i předchozí vlastníci byli v dobré víře, [redacted] že jsou oprávněnými držiteli. Pravomoc rozhodnout, zda stavba stojí na cizím pozemku či nikoli má přitom soud a nikoli stavební úřad.
- 22 Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Konstatoval, že oplocení bylo povoleno dle stavebního povolení z roku 1934, dle zjištění správních úřadů se nejedná o oplocení provedené před osmdesáti lety, ale o oplocení provedené před pěti až deseti lety, jeho stáří odpovídá době, od kdy stavbu vlastní žalobkyně. Podle žalovaného tedy pro předmětné oplocení existuje povolení, nikoli však takové, aby z něj bylo zřejmé, že části oplocení byly povoleny na cizím pozemku. Hranice pozemků v době stavebního povolení z roku 1934 byly totožné s hranicemi v geodetickém zaměření ze dne 20.11.2012. K odvolacím námitkám je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že žádost o vytyčení regulačních čar nemůže být důkazem toho, že stavba byla řádně vytyčena a na základě tohoto vytyčení také řádně provedena. Ohledně nepřípustné retroaktivní aplikace stavebního zákona je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že oplocení jako stavba na hranici pozemků vždy podléhala některé z forem povolení, a pokud je v dané souvislosti zmiňován stavební zákon č. 183/2006, je tomu nikoli proto, že by oplocení bylo postaveno v rozporu s jeho ustanoveními, ale proto, [redacted] že dle něj může být nepovolená stavba dodatečně povolena. K námitce

neexistence katastrální mapy v době výstavby oplocení je v napadeném rozhodnutí argumentováno archivními plány ke stavebnímu povolení z roku 1934, v nichž se dotčené pozemky shodují tvarem i plochou se stávající katastrální mapou. Na plánu z roku 1934 je vyznačena velikost pozemku tehdy č. parc. x k. ú. [REDACTED] m², zatímco podle údajů z katastru nemovitostí mají odpovídající pozemky u rodinného domu č.p. x celkovou výměru 435 m². Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí jde o nevýznamný rozdíl daný přesností měření v letech 1934 a 2012. K námitce, že oplocení stojí na původním místě osmdesát let a k námitce vydržení je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že skutečnost, že oplocení stojí na místě osmdesát let, neznamená, že nebylo provedeno na pozemku jiného vlastníka. V daném případě bylo zjištěno stáří plotu cca pět až deset let, jedná se tedy o plot nový a nikoli plot z let 1934-1935. Důvodem pro odstranění stavby podle odůvodnění napadeného rozhodnutí není její provedení i na pozemku jiného vlastníka, důvodem je skutečnost, že stavba nebyla v částech přesahujících na pozemek jiného vlastníka povolena, a to ani dodatečně postupem dle ust. § 129 stavebního zákona. Žalobkyně existenci vlastnického práva k části pozemků vydržením neprokazuje, ale i kdyby tomu tak bylo, nemění daná skutečnost nic na zjištění, že se jedná o oplocení na těchto pozemcích nepovolené.

- 23 Z rozsudku Obvodního soudu v Praze ze dne 28.11.2018 č.j. 21 C 119/2018-65 městský soud zjistil, že žalobkyně v roce 2017 nechala zpracovat nové geodetické zaměření všech dotčených pozemků. Z geometrického plánu č. 2838-2017284/2017 ze dne 19.7.2017 zhotovitele H.C.M. vyšlo najevo, že z pozemku č. parc. 2736 byla oddělena sporná část tzv. připloceného pozemku s novým č. parc. 2736/2 o výměře 12 m², a z pozemku č. parc. x byla oddělena sporná část tzv. připloceného pozemku s novým č. parc. x o výměře 8 m². Výrokem uvedeného rozsudku bylo určeno, že žalobkyně je vlastníkem pozemku č. parc. x o výměře 12 m², který vznikl po rozdělení původního pozemku č. parc. x, a že žalobkyně je vlastníkem pozemku č. parc. x o výměře 8 m², který vznikl po rozdělení původního pozemku č. parc. x. Právním titulem vlastnického práva je dle odůvodnění uvedeného rozsudku vydržení.
- 24 Městský soud dospěl po provedeném řízení k závěru, že v projednávané věci je i přes skutečnost, že žalobkyně sporné části pozemků vydržela, možné konstatovat, že ke dni rozhodování žalovaného byly dány podmínky pro to, aby žalovaný nařídil žalobkyni odstranění nepovolené stavby oplocení.
- 25 Než však městský soud objasní, jakými úvahami k uvedenému závěru došel, vypořádá se nejprve s žalobní námitkou o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Obecně lze konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu může spočívat v nedostatku důvodů, anebo v jeho nesrozumitelnosti (ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). O nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost rozhodnutí se jedná zejména tam, kde z výroku a obsahu přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu není vůbec zřejmé, jak správní orgán rozhodl. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí se primárně týká nedostatků odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, jehož náležitosti vyplývají z ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se bude jednat zejména tehdy, pokud z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není patrné, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí nebo jak se vypořádal s

připomínkami a námitkami účastníků řízení. V daném případě žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl skutková zjištění, k nimž dospěl, popsal skutkové a právní úvahy, jimiž se při posouzení věci řídil i závěry, které z těchto úvah dovodil. Žalovaný zejména uvedl skutková zjištění, o něž následně opřel právní závěr, že nejde o opravu oplocení, nýbrž o novou stavbu, k jejímuž provedení je třeba rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. Podle žalovaného měla být tato stavba projednána předem nebo alespoň dodatečně v řízení o odstranění stavby, což se nestalo. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného i z jeho dílčích úvah je tak zřejmé, k jakým závěrům dospěl a jak věc posoudil po skutkové i právní stránce. Soud proto neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným a předmětné námitce nepřisvědčil.

- 26 Při posuzování věci samé městský soud vycházel z ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Podle něj stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
- 27 Žalovaný vzal v posuzované věci za prokázané, že vlastníkem předmětného oplocení je žalobkyně. S tímto závěrem se městský soud ztotožňuje.
- 28 Oplocení je samostatnou věcí v právním smyslu, a to věcí nemovitou, přičemž je zároveň drobnou stavbou pro účely katastrálního zákona; jako takové tedy není předmětem evidence v katastru nemovitostí (ust. § 2 odst. 2 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, v tehdy platném znění). Pro určení vlastnictví je podstatné, zda bylo oplocení jako samostatná věc převedeno nabývacím aktem v roce 2011 z vlastnictví právního předchůdce žalobkyně na žalobkyni. Z obsahu správního spisu ani z důkazů provedených při jednání před soudem tuto skutečnost nelze zjistit a soudu tak není známo, zda bylo oplocení předmětem převodu jako samostatná věc (ust. § 119 odst. 1, 2 zákona č. 40/1960 Sb., občanského zákoníku, v tehdy platném znění). Vlastnické právo žalobkyně k předmětnému oplocení městský soud dovozuje ze skutečnosti, že oplocení vzhledem ke skutkovým okolnostem projednávaného případu považuje za příslušenství pozemků č. parc. x a x v k. ú. ■■■■■, neboť jde o vedlejší stavbu, jejímž nesporným účelem je tyto pozemky ohradit z důvodu jejich ochrany, a tedy stavbu trvale užívat s těmito pozemky (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30.7. 2009 č.j. 68 Co 226/2009-269, ve spojení s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 27.6.2011 č.j. 22 Cdo 370/2010-318). Při převodu vlastnictví sdílí příslušenství věci právní osud věci hlavní bez zřetele k tomu, jestli je v nabývacím aktu toto příslušenství přímo identifikováno (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 28 Cdo 133/2001). Městský soud si je vědom skutečnosti, že sporné oplocení bylo fakticky vystavěno až za terénní hranicí pozemků ve vlastnictví žalobkyně č. parc. x a x v k. ú. ■■■■■ (tzv. „připlocení“), přičemž vydržení vlastnického práva k sporné části pozemků nebylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí postaveno na jisto. I přes tuto specifickou okolnost však má městský soud za nepochybné, že oplocení vzhledem k jeho výše popsanému účelu vždy tvořilo příslušenství právě pozemků č. parc. x a x v k. ú. ■■■■■ a nikoli sousedních pozemků, což je podpořeno též tím, že vlastník sousedních pozemků vlastnické právo žalobkyně k oplocení nikdy nezpochybňoval. Lze tedy uzavřít, že žalobkyni bylo možné již ke dni vydání napadeného rozhodnutí považovat

za vlastníka stavby a žalovaný postupoval v souladu s dikcí ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, pokud ji označil za adresáta tam uvedené právní povinnosti.

- 29 Za této situace žalovaný nepochybil, nezjišťoval-li již stavebníka oplocení dle druhé části ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.
- 30 Druhou podmínkou, jejíž naplnění předpokládá ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, je, že stavba musí být provedena bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním.
- 31 Nesplnění této podmínky žalovaný dle výroku č. I napadeného rozhodnutí spatřuje ve skutečnosti, že předmětná stavba oplocení byla provedena bez územního souhlasu vyžadovaného stavebním zákonem. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí oplocení jako stavba na hranici pozemků vždy podléhala některé z forem povolení, a posuzovaná stavba takové povolení postrádá.
- 32 Klíčovou skutečností pro posouzení naplnění uvedené podmínky, tedy zda je třeba stavbu považovat za nepovolenou vzhledem k absenci rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo rozporem s ním, je to, kdy byla stavba oplocení realizována.
- 33 Stavební úřad i žalovaný při svém rozhodování stavbu posoudili jako stavbu „novou“, míněno v protikladu se stavbou „původní“, existující na místě desítky let.
- 34 Tato základní premisa, z níž další postup správních orgánů obou stupňů vycházel, byla zpochybněna opakovanými tvrzeními žalobkyně, že se oplocení na místě nacházelo přibližně osmdesát let, a před nabytím vlastnického práva žalobkyní ve dvacátém prvním stolení bylo jiným stavebníkem pouze opraveno. Možnost pouhé opravy připouští též obsah protokolu o kontrolní prohlídce ze dne 11.6.2013, v němž je konstatováno, že „*plot je po celkové opravě*“. S ohledem na skutečnost, že údržba či oprava stávajícího oplocení na rozdíl od stavby nového oplocení nevyžaduje akt stavebního úřadu, zabýval se městský soud nejprve otázkou, zda žalovaný nepochybil, označil-li stavbu jako „novou“.
- 35 Žalovaný při svém závěru o skutkovém stavu pokládal za relevantní zejména kontrolní zjištění učiněné při kontrolní prohlídce a fotografie pořízené tamtéž, z nichž zjistil, že původní oplocení bylo zcela odstraněno a na místě byla realizována stavba oplocení nového. Městský soud po porovnání obsahu spisového materiálu s fotografiemi předloženými žalobkyní tomuto závěru žalovaného přisvědčuje. Ze spisového materiálu jasně vyplývá, že již odstraněné oplocení zdokumentované na fotografiích předložených žalobkyní bylo jiného vzhledu, jiné konstrukce a jiného stáří než oplocení zdokumentované správními úřady při kontrolní prohlídce v roce 2013. Jmenovitě lze uvést, že původní oplocení mělo souvislou, částečně kaskádovou betonovou podezdívku o výšce několika desítek cm, plotové dílce byly nižší a měly jiné členění i rozměry, výplet pletiva byl proveden v jiném úhlu, sloupky měly odlišný tvar i výšku, oplocení bylo nad plotovými dílci zajištěno dvěma ostnatými dráty. Nic z uvedeného se na fotografiích pořízených při kontrolní prohlídce v roce 2013 již nenachází. Lze tedy mít za prokázané, že původní oplocení bylo zcela odstraněno, a to včetně původní podezdívky,

což ostatně při jednání před soudem žalobkyně potvrdila. Popsaná stavba zcela jistě není výsledkem opravy oplocení, která může zahrnovat například opravy nátěru, různých prasklin podezdívky, výměnu pletiva a podobně. Městský soud tedy uzavírá, že závěr žalovaného o tom, že se nejedná o opravu původní stavby, ale o stavbu novou, má oporu ve spisovém materiálu.

- 36 Ze spisového materiálu a z odůvodnění napadeného rozhodnutí plynou nejasnosti ohledně bližší specifikace doby, kdy byla posuzovaná stavba oplocení realizována. Dle protokolu o kontrolní prohlídce z 11.6.2013 se tak stalo cca před pěti až deseti lety, tedy cca v letech 2003 až 2008, z čehož žalovaný učinil zjevně rozporný závěr, že stavba vznikla přibližně v době, kdy již pozemky č. parc. x a x v k. ú. [REDACTED] vlastnila žalobkyně, což bylo ovšem až v roce 2011. Žalovaný tedy ohraničil časové období vzniku stavby lety 2003 až 2011.
- 37 Ač se žalobkyně proti takto určenému časovému úseku ohrazuje, městský soud je přesvědčen, že skutkové zjištění stáří předmětné stavby je dostatečné a že podrobnější zjišťování není pro posouzení, zda pro její provedení byly splněny veřejnoprávní podmínky stanovené předpisy stavebního práva, potřebné.
- 38 V průběhu let 2003 až 2011 byly pro realizaci stavby oplocení v různých časových obdobích potřebné povolovací správní akty podložené odlišnými právními ustanoveními. Na tomto místě městský soud opakuje, že posuzované oplocení má dle spisového materiálu výšku 1,89 m, je tedy vyšší než 1,8 m, což byla v některých časových úsecích rozhodného období limitní výška pro uplatnění zjednodušených povolovacích režimů.
- 39 Do 31.12.2006 podle ust. § 55 odst. 2 písm. a) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v tehdy platném znění (dále též „starý stavební zákon“), se pro umístění a stavbu oplocení jakožto drobné stavby nevyžadovalo územní rozhodnutí ani stavební povolení; postačilo ohlášení stavby. Od 1.1.2007 byl vyžadováným povolovacím aktem územní souhlas podle ust. § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona č. 183/2006 Sb. pro oplocení do výšky 1,8 m (které nehraníčí s veřejně přístupnými pozemními komunikacemi a veřejným prostranstvím); pro oplocení vyšší než 1,8 m bylo nutné opatřit územní rozhodnutí a stavební povolení. Po 2.6.2008 v souvislosti s novelou stavebního zákona č. 191/2008 Sb. obě omezující podmínky odpadly a územní rozhodnutí ani stavební povolení nebylo pro ploty vyšší než 1,8 m potřeba, platila však podmínka územního souhlasu. Tento právní režim byl platný i v roce 2011.
- 40 Neohlášenou a již zahájenou či provedenou stavbu oplocení bylo možno podle starého stavebního zákona i podle stavebního zákona č. 183/2006 Sb. zhojit zpětně výhradně v režimu žádosti o dodatečné povolení stavby. Do 31.12.2006 bylo možné podle ust. § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona v řízení o odstranění stavby při splnění tam uvedených zákonných požadavků stavbu dodatečně povolit, od 1.1.2007 bylo možné stavbu dodatečně povolit dle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona č. 183/2006 Sb.
- 41 Ze správního spisu nevyplývá, že by v souvislosti se započítáním stavby kolem roku 2003 kdokoli stavebnímu úřadu ohlásil záměr provést stavbu či požádal o dodatečné povolení, a že by stavební úřad jakýkoli povolovací akt k dané stavbě vydal. Stavebník oplocení, jehož totožnost není žalovanému známa, dle obsahu správního spisu o povolení nepožádal ani

neohlásil stavbu, nic takového neučinil ani vlastník, který vlastnil oplocení před rokem 2011, žalobkyně ani netvrdila opak. Sama žalobkyně jakožto vlastník oplocení od roku 2011 nepožádala stavební úřad o dodatečné vydání povolovacího aktu, s argumentací, že právní úprava nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení stavby, případně že k prokázání oprávněnosti oplocení postačí stavební povolení a kolaudační rozhodnutí z let 1934 a 1935. Tyto listiny však, jak správně v napadeném rozhodnutí odůvodnil žalovaný, oprávněnost stavby nedokládají a nelze je považovat za úkon vyžadovaný stavebním zákonem, což bude ještě podrobněji zdůvodněno níže v tomto rozsudku.

- 42 Z pohledu aplikace ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona není primárně rozhodné, podle jakého ustanovení měla být stavba posouzena, ale to, že šlo o nepovolenou stavbu ve smyslu absence takového posouzení, nebo ve smyslu rozporu s ním, při absenci dodatečného povolovacího rozhodnutí. Je nepochybné, že v projednávaném případě jakýkoli akt stavebního úřadu, který by stavbu posoudil, chyběl. Jedná se tedy o stavbu nepovolenou, podléhající projednání v režimu ust. § 129 stavebního zákona.
- 43 Městský soud je přesvědčen, že postup žalovaného, který časově blíže nespecifikoval dobu realizace stavby, současně však právní hodnocení nesplnění veřejnoprávních podmínek pro realizaci stavby navázal na ust. § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona účinného od 1.1.2007, nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť rozhodující je správný výklad a aplikace ust. § 129 stavebního zákona. Zde žalovaný postupoval v souladu se zákonem a v jeho mezích a nevybočil z účelu zákonné úpravy odstraňování nepovolených staveb (čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Stavební úřad proto důvodně rozhodl o odstranění stavby podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. (Srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.5.2017, č.j. 3 As 142/2016-113, kde se Nejvyšší správní soud zabýval podobnou problematikou).
- 44 Žalobkyně namítla, že nelze argumentovat absencí dodatečného povolení stavby dle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona, pokud stavební zákon pro stavbu oplocení stavební povolení nevyžaduje. Tato žalobní námitka není důvodná. Právě ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona umožňuje v řízení o odstranění stavby požádat o dodatečné povolení provedené, avšak nepovolené stavby, jak už městský soud vysvětlil výše. Dodatečné povolení je specifickým rozhodnutím, které podle druhu dodatečně povolované stavby nahrazuje konkrétní potřebný povolovací akt, například též územní souhlas. V řízení o vydání dodatečného povolení musí stavebník nebo vlastník prokázat splnění stejných podmínek, jaké by musel splnit v případě územního nebo stavebního řízení. V posuzované věci takový povolovací akt chyběl. Žalovaný proto správně v napadeném rozhodnutí poukázal na skutečnost, že v řízení nebylo postupováno dle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona.
- 45 Všechny ostatní žalobní námitky se odvíjejí od základní argumentace žalobkyně, podle níž se v posuzovaném případě nejedná o stavbu novou, ale o stavbu původní, realizovanou v roce 1935.
- 46 Žalobkyně v této souvislosti namítla, že žalovaný neměl stavbu z roku 1935 posuzovat dle ust. § 129 stavebního zákona, neboť retroaktivní účinnost stavebního zákona č. 183/2006 Sb. není přípustná. Tato námitka není důvodná. Správní řízení bylo zahájeno v roce 2013

za účinnosti stavebního zákona č. 183/2006 Sb. a nebylo vedeno o povolení stavby, ale o odstranění již provedené stavby. Proto žalovaný správně aplikoval právní předpis účinný v době rozhodování, kterým byl právě odkazovaný stavební zákon a jeho ust. § 129. Stáří stavby není pro vedení řízení o odstranění stavby rozhodující.

- 47 Podle žalobkyně měl žalovaný ve svém rozhodnutí zohlednit skutkové okolnosti ukazující na to, že původní oplocení bylo zřejmě postaveno dle regulačních čar vytyčených tehdejším stavebním úřadem. Městský soud ani tuto námitku nepokládá za důvodnou. Bylo-li v řízení prokázáno odstranění původní stavby, není pro posouzení povinnosti opatřit si před provedením nové stavby územní souhlas nebo jiný povolovací akt potřebné zjišťovat, na základě jakých skutečností byla původní stavba založena. Takové zjišťování považuje městský soud za nadbytečné. Žalovaný tedy postupoval správně, pokud okolnosti faktické realizace původního oplocení blíže nezkoumal. Žalobní námitce by nebylo možné přisvědčit ani v případě, že by založení původní stavby bylo relevantní. I přes existenci žádosti o vytyčení regulačních čar není prokázáno, že byla původní stavba řádně vytyčena a následně na základě tohoto vytyčení provedena. Soud je shodně s žalovaným přesvědčen, že předmětná žádost z roku 1935 není bez dalších důkazů způsobila vypovědět ničeho o tom, jaké skutečnosti se udály po jejím podání.
- 48 Žalobkyně dále v žalobě poukázala na nepřesnosti ohledně zjištění o hranicích dotčených pozemků, kdy v době výstavby původního oplocení neexistovala katastrální mapa, pozemky měly jiné označení i odlišné rozměry, přesto žalovaný považoval pozemky za tvarově a plochou totožné, což ho vedlo k nesprávnému závěru o umístění oplocení na cizím pozemku. I tuto námitku městský soud považuje za nepřípadnou. V této souvislosti soud znovu opakuje základní předpoklad žalovaného učiněný v napadeném rozhodnutí, kterým je závěr odstranění původní stavby a realizaci stavby nové. Při posuzování, zda byly splněny zákonné podmínky pro novou stavbu, postačí, zaměří-li se správní orgány na skutkový stav v době výstavby nové stavby. Ten byl žalovaným zjištěn v ohledu lokace oplocení zcela správně, neboť žalovaný zjistil, že oplocení je vedeno až za vlastnickou hranicí pozemků č. parc. x a x v k. ú. ■■■■■, a toto zjištění má oporu ve správním spisu. Žalobní námitka by však neobstála ani v případě, že by žalovaný dospěl ke skutkovému závěru o kontinuální existenci původní stavby oplocení, a hodnotil by tedy umístění původní stavby. Zjištění žalovaného, že ani stavba původního oplocení, postaveného zřejmě přibližně v roce 1935, nebyla provedena v souladu se stavebním povolením z roku 1934 a kolaudačním rozhodnutím z roku 1935, soud považuje za správné. Z archivní dokumentace (plány ke stavebnímu povolení z roku 1934), kterou soud porovnal s geodetickým zaměřením a zákresem zájmových ploch z roku 2012, spolehlivě vyplývá, že dotčené pozemky se shodují tvarem i plochou se stávající katastrální mapou, a že oplocení není vedeno na hranici pozemků, ale zasahuje na sousední pozemky. Soud shodně s žalovaným považuje odchylku 5 m² mezi celkovou výměrou uvedenou na dokumentaci z roku 1934 a celkovou výměrou uvedenou ve stávajícím katastru nemovitosti za nevýznamnou pro posouzení, zda stavba zasahuje na sousední pozemky. Vzhledem k tomu, že žalobkyně tvrdí, že trasa oplocení se nikdy nezměnila, je nepochybné, že i původní oplocení zasahovalo na sousední pozemky. Z uvedených podkladů z let 1934 a 1935 neplyne, že by stavba oplocení byla povolena tak, aby zasahovala na sousední pozemky,

z čehož lze učinit závěr, že i původní oplocení bylo provedeno v rozporu s povolovacími podklady.

- 49 K obsahu historické stavební dokumentace městský soud ještě poznamenává, že stavební povolení z roku 1934 a kolaudační rozhodnutí z roku 1935 povolují stavbu oplocení na vlastnických hranicích sporných pozemků, a nedokazují ničeho o tom, kam byla později (dnes již odstraněná) stavba oplocení umístěna. Na základě těchto listin není možné zahájit stavební práce po roce 2003, neboť povolení umístění určité stavby platí (za nynější právní úpravy, ale i podle těch dřívějších) pouze omezenou dobu, během níž je třeba stavbu zahájit, či požádat o prodloužení platnosti povolení. Žádná ze zmíněných listin nemohla odůvodnit umístění stavby oplocení po roce 2003.
- 50 Žalobkyně dále v žalobě zpochybnila závěry žalovaného o vlastnickém právu k části pozemků, které měla ona i její předchůdci z důvodu umístění oplocení v držbě, tedy příslušné části pozemků č. parc. x a x v k. ú. [REDACTED]. V průběhu soudního řízení pak žalobkyně doložila, že závěry žalovaného o vlastnickém právu k těmto sporným částem pozemků skutečně nebyly správné, neboť vlastnické právo k nim svědčí z titulu jejich vydržení žalobkyni, jak potvrdil Obvodní soud pro Prahu 4 v určovacím rozsudku ze dne 28.11.2018 pod č.j. 21 C 119/2018-65. Podle názoru městského soudu však ani tato skutečnost nemůže mít vliv na zjišťování, zda v rozhodné době existovala pro výstavbu oplocení povinnost opatřit si územní souhlas či jiné oprávnění. Povolovací akt stavebního úřadu je totiž nezbytné zajistit i v případě, kdy stavebník zamýšlí realizovat stavbu oplocení na pozemku, k němuž mu svědčí vlastnické právo.
- 51 K námitce neakceptace dobré víry městský soud uvádí, že institut správního uvážení, který by žalovanému umožnil zohlednit konkrétní okolnosti projednávaného případu, nemá při aplikaci ust. § 129 odst. 1 stavebního zákona místo, naopak zákon výslovně stanoví, že stavba postavená bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním musí být odstraněna. Žalovaný tedy nemohl k tvrzené dobré víře žalobkyně i jejich právních předchůdců přihlídnout (srovnej např.: rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24.10.2005, č.j. 10 Ca 220/2004-26).
- 52 Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné a s ohledem na jejich obsah nebyla u žalobou napadeného rozhodnutí shledána nezákonnost napadeného rozhodnutí v důsledku krácení práv žalobkyně. Protože soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst.7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
- 53 Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobkyně ve věci samé úspěšná nebyla a úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Z tohoto důvodu soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDACTED], a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. srpna 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu